

Nyíri Attila
ᠠᠮᠠᠮᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨ

Népregék
ᠨᠢᠭᠡᠷᠢᠭᠡᠬᠡᠭ

Tartalomjegyzék

A Baráthegy története	1
A basa tulipánjai	3
A becsületesség jutalma	7
A cinkotai kántor.....	11
A csóri csuka.....	15
A hegyaljai tájék nevei.....	17
A kolozsvári bíró.....	19
A négy ló esete.....	21
A póruljárt ördög.....	23
A tétényi bíró lánya.....	27
A tihanyi visszhang.....	29
Az árvalányhaj	32
Az elbizakodott félkakas.....	36
Az Eszterházyak címere.....	38
Beckó vára	40
Fót nevének magyarázata.....	43
Gyászrajzás	45
Hallgatni arany.....	47
Hollókő vára.....	49
Honnan ered a németek neve ?	53
Így születtek a soproni szelek	55
Király Mátyás.....	57
Leánykő.....	59
Margita.....	61
Mátyás király haragja.....	66
Mátyás király kapál.....	68
Póruljárt polgárok	71
Rákóczi Ferenc fája.....	73
Solymár eredete	75
Zeta vára.....	77

„Tyuhaj, haj! Összetör az akarat,
mégsem hagyom magamat!”
táncközi kurjantás

A Baráthegy története
(néprege alapján)

Sümege ősi helyén apátság lett végre,
Ez akkor hallgatott a szentgyedi névre.
Pálos-remetékkel népesült a tájék,
A szentmiséket így ugyanők végezték.

Páskál atya ifjú és hamvasarcú volt,
Sudár természetével mindenkit elbájolt.
A derekát körben kötél-korda fogta
Lányölelés helyett, s ez volt a baj oka.

Amikor először a Rezin szétnézett,
Az ifjú remetét bűvölte igézet.
Belemart szívébe a szépséges csoda,
'Mely az Alföld után itt – szemben – elfogta.

– Miért nem ölelhetem e kerek világot?
– Szerzetesünk – joggal – keserűn sóhajtott.
Ismeretlen öröm után égett vágytól
Megfeledkezve a tett fogadalmáról.

Hirtelen megzörrent a bokros mögötte,
Távoli világból szellem jött eléje.
Hízelkedő módon duruzsolta szavát:
– Ne bánkódjál, barát, tiéd lesz a világ!

– Ha nem nézesz többé szerzetes rendedre:
Tiéd lesz az élet és gyönyörűsége.
Páskál atya újra szívében érezte:
Fiatalságának vágya kelt életre.

Megingására szólt incselkedés szava:
– Tiéd lesz a világ minden szépasszonya.
Remegett az ifjú, karját tárva állt ott,
Majd erőt vett magán, s imígyen kiáltott:

– Ne, ne kísérts, ördög! Inkább kővé váljam,
Semhogy szerzetesi rangomat feladjam!
Ekkor szélsuhintás járta a magast át,
Az ördög otthagytá: kővé vált a barát.

Égeraracs, 2001. július 2.

„Hogy hazámat ne szeressem,
A bitorlót meg ne vessem:
Hatalom nem teheti”
Czuczor Gergely

A basa tulipánjai

(néprege Móra Ferenc alapján)

Török világ járta akkor még minálunk,
'Mikor az országban nem volt tulipánunk.
Arannyal mérték föl, drága volt hagymája,
És ha kivirágzott: félország csodálta.

Bolondjai voltak a török nagyurak
Ennek az érdekes, színes, szép virágnak;
Volt köztük olyan is, akinek megérte:
Egy falut adott egy bokorért cserébe.

Várad basának híres volt a kertje,
Amennyi fajta volt, ott volt az mind benne;
Látogatóinak kérkedett a basa,
Amikor a kertet nekik mutogatta.

Egyszer csak jó híriül a martalócai:
– Van virág Borsiban! – azt hozták meg neki;
– Hófehér a színe, szépségnek sincs híján,
A pap neveli azt édesanyja sírján.

– Mit locsogtok annyit – legyintett a basa –
Egy erszény aranyért itt legyen holnapra!
A martalócai jelentették másnap:
– Nem eladó biz' a' sem neki, sem másnak.

– Az ifjú borsi pap vissza azt üzente:
Nem fosztja meg a sírt, nem válik meg tőle.
Mérgecs lett a basa, és parancsot adott:
– Hozzátok ide az ellenkező papot!

Ám a martalócok jöttek kisvártatva,
Véres volt a fejük, úgy tértek ők vissza:
– Föllázította a falu népét a pap,
Karddal védik a sírt, a basa mit sem kap.

Verte a szolgálait a basa dühében,
S indult bösz sereggel a borsi pap ellen;
– Ne hagyjatok semmit e hitvány faluból,
Kő kövön ne álljon! – a parancsa így szól.

*A szilaj emberek szót fogadva mentek,
És a borsiak így földönfutók lettek.
Nagy-nagy diadallal hozták a tulipánt,
Ámde piros foltok égtek fehér szirmán.*

*– Borsi pap kezének pergett rá a vére,
Megrázkódott az úr ennek a hírére;
Letörölte a vért a szirmokról szépen,
S maga ültette el a saját kertjében.*

*Kertészének mondta, hogy azt jól megértse:
– A fejeddel felelsz, ha baja lesz, érte!
A basának reggel az volt első dolga:
Megnézni kertjében, hogy' van a virága.*

*Látva, hogy a kertész már ott szorgoskodik,
Ráförmedt a basa: – Mi dolgod neked itt?
– Aa ppiros fofoltokat törölgetem innen
– Dadogta a kertész nagyon is ijedten.*

*A nagy úr elsápadt, de megvult rá az ok:
A fehér szirmokon ott égtek a foltok.
– Tépd le a virágot! – parancsolta neki,
Ő már – személyesen – nem mert hozzányúlni.*

*Ámde a borsi pap szép, fehér virága
Csak hozott vérvörös bimbókat másnapra;
Harmadnap összenőtt mindegyik levele,
Szétnyitott kézujjnak látszott – kinézetre.*

*Negyednapra az'tán a váradi basa,
Palotáját, kincsét s hatalmát otthagya,
Elbújdosott ebből az országból, nem várt,
Ahol még a föld is megbosszulja fiát.*

*Elterjedt a borsi pap virága szerte,
Sötétpiros szirma s tenyeres levele;
Az elvadult kert a magvait szétszórta.
A magyar nép ajkán ez a basarózsa.*

Kispest, 2000. november 14.

„A rágalom olyan, mint a tollpárna,
ha tartalmát szélnek ereszted, soha
többé nem szedheted össze”

Ismeretlen szerző

A becsületesség jutalma

(néprege alapján)

Mátyás királyunkról azt mondja az írás,
Amíg uralkodott, nem olyan volt, mint más.
Járta az országot sokszor álruhában,
S büntette a rosszat nagyon szigorúan.

Aki hozzáfordult – a döntését kérve –,
Megkapta igazát, nem csalódott benne.
Ezért is nevezték királyunkat – méltán –
Igazságosnak is tettei alapján.

Élt egy szegény paraszt az ő idejében,
Aki favágóként tengődött szerényen.
Eljárt fát vágni és eladni azokat,
Árából ételt vett: gyermekei voltak.

Amint nagy sietve megy az úton egyszer,
Lát ott egy szép erszényt, 'mely a porban hever.
Felveszi, kinyitja: száz arany van abban,
Úgy megörül neki, mintha övé volna.

Hirtelen rádöbben, amit lelt, az másé,
Elszégyelli magát, megy is a fák közé.
Sok fát vág hamar, ám eladni nem tudja,
Nem akad rá vevő, nincsen így vacsora.

(– Milyen szörnyű is ez – gondolja a szegény –
Pénz van a zsebemben, amely nem az enyém.
Ehhez hozzányúlni tudom, hogy nem lehet,
Ám se baj! Az Isten majd csak ad kenyeret!)

Másnap a piacon egyszer csak azt hallja,
Egy budai kalmár erszényét elhagyta.
Hogyha visszakapja, akkor jutalmat ad:
A megtalálónak juttat húsz aranyat.

Erre a szegényünk keresi a kalmárt,
Átadja az erszényt, s várja a jutalmát.
Sajnálja a kalmár a jutalmat váltig,
Ezért nagy mérgesen rá is ripakodik:

– Százharminc arany volt ebben az erszényben,
Te csak százat hoztál, ezzel becsapsz engem.
A többit elloptad, bíró elé megyünk!
– Isten igazságos! – felel a szegényünk.

Ezidőtájt Budán Mátyás király osztott
A vitás ügyekben mindig igazságot.
Megjelennek nála, s előadják menten,
Ő pedig faggatja őket részletesen.

A szegény elmondja: hogy' lelte az úton,
S tegnap vacsorájuk mint maradt el otthon.
Feleségének sem szólt róla egy szót sem,
S csupán száz arany volt, nem több az erszényben.

A kalmár állítja: hamis az egészen,
Százharminc arany volt bizony az erszényben.
A hiányzó részt a szegény elvette,
Valótlan a szava, nincs annak hitele.

– A maga igazát egyiktek sem tudja
Bebizonyítani, pedig ez a dolga
– Szól a király nekik, majd folytatja bölcsen:
– Mégsem olyan nehéz ebben ítélnem.

– Igazat is szóltok – való – mind a ketten,
Nincsen okom rá, hogy abban kételkedjem.
Te, kalmár, egy erszényt százharminc arannyal
Hagytál el az úton egyik alkalommal.

– Te meg, szegény ember, leltél tegnap egyet,
Száz arany van abban, sem több, sem kevesebb.
Így hát fogd az erszényt, eredj és vidd haza,
Ha lelnél még egyet, akkor gyere újra!

– Nos, derék kalmár, ez nem a te erszényed,
Várd, s a jutalomról ne feledkezzél meg!
Ezzel Mátyás király lezárja a vitát.
Amióta meghalt, oda az igazság.

Égeraracs, 2002. július 9.

„Bár az élet mégoly szép,
– Igyunk még egy csöppet, igyunk még egy csöppet, –
Aztán soha többet...
Lábunk végül sírba lép...”

német műdal

A cinkotai kántor

(néprege alapján)

Sok történet maradt Mátyás király után,
Országszerte jegyzik, nemcsak Pesten s Budán.
Egyrésze leírva Galeotto révén,
Másképp a nép ajkán egymásközt mesélvén.

Kár az embernek azt, 'mi volt tagadnia,
Azt is, hogy Cinkotán volt már eklézsia.
Egyszer a pap lelt egy adománylevelet,
Amely András király idején keltezett.

Apátságról szólt a megkerült okirat,
Fogantatba nem ment a tatárok miatt.
Nem is tévőzött, azonnal elküldte,
Így került Budára, királyunk elébe.

A király ráírta az okmány hátára,
A teljesítésnek nincsen akadályja,
Ha felel a feltett három kérdésére.
– Hol jön fel a napunk? – elsőnek feltéve.

– Mennyit ér a király? – ez volt a második,
Amelyik a sorban reá következik.
A harmadik szintén az okiraton áll,
S válaszra vár ez is: – mit gondol a király?

Amikor a jó pap a választ meglátta,
Izzadt a homloka, a hideg kirázta.
Mind nappal, mind éjjel fejét egyre törte,
Ám nem talált választ a három kérdésre.

A válaszokra csak három napot kapott,
Ezért a gond ette s gyötörte a papot.
Volt neki kántora, 'ki a bort szerette,
Szomját is oltotta, ha ezt megtehetette.

*Látta, hogy a papja milyen nyughatatlan,
Kérdé: segíthet-e, és ha igen, hogyan.
Megtudta tőle a király kérdéseit,
És felajánlotta azonnal, hogy segít.*

*Végül is vállalta, elmegy ő helyette,
S válaszol a király összes kérdésére.
Reverendában ment a kántor Budára,
A király elé került, aki már várta.*

*Voltak ott főurak Mátyást körülállva,
Előre nevettek a pap rovására.
– Nos, tehát, jó hívem – szólt hozzá a király –
Halljuk a válaszod, ez amelyre vártál.*

*– Az első kérdés: hol kel fel a nap? – úgy ám – ,
Felségednek Budán, nekem meg Cinkotán.
Nevettek az urak, Mátyás is magában,
Ennek az embernek, ennek igaza van.*

*– Mennyit ér a király? – hangzott a felelet,
S vakarta a fejét kántorunk keveset –
Jézusunkat adták harminc ezüstpénzen,
Huszonkilencet ér a király is – vélem.*

*Ez a felelet is helyes volt egészen,
Így azt elismerni mindenki kénytelen.
Jött is az utolsó kérdés is a sorban,
A kántor hallgatta figyelmesen, szótlan.*

*– A király mit gondol? Hogy egy papot láthat,
Pedig csak a kántor adta meg a választ.
– Légy te az apátúr, kinevezlek téged!
– Nem érdemlem meg én e nagy tisztességet.*

*– Maradjon meg az a tisztelendő úrnak,
Kérésem csak egy van, akárhogyan súgnak:
Dicsőség lenne rám, nagyságos uraim,
A cinkotai icce ne legyen oly kicsiny!*

*– Kérésed teljesül, legyen kétakkora –
Mosolygott a király az okos kántorra.
Máig is Cinkotán kétszeres az icce,
Csakhogy árban kétszer fizetnek is érte.*

Égeraracs, 2010. május 13.

*„Tanulj önmérsékletet, elégedj meg azzal, amid van és amivel foglalkozhatsz, merj az lenni, aki vagy, méltóságteljesen legyints arra, amiről le kell mondanod, higgy a saját egyéniségedben!”
Amiel Henrik Frigyes*

A csóri csuka
(néprege alapján)

*Mátyás király – ha tehetne –
Országot járt arra-erre.
Egyszer, 'mikor ment Budára,
Betért Csór kis falujába.*

*Vendéglősiink is szerette,
Így a májat félretette;
Ezért az'tán magyarázta:
„Csóri csuka, nincsen mája.”*

*Megszállt – ott – a vendéglőben,
Csukát rendelt estebédre;
Szerette a csukamáját,
S örült annak, hogyha láthat.*

*Mátyás király – higgyétek el! –
Nem késett a felelettel,
Azon nyomban rá is vágta:
„Palotai pálca, nincsen száma.”*

*A fogadás tálalt este,
A király meg észrevette,
A hal mája nincs a tálon:
„Hol van a máj, mondd, barátom?”*

*A fogadás mindjárt látta,
Kiderült a turpissága;
Nem kellett azt magyarázni,
Hogy őt mi is fenyegeti.*

*A félretett csukamáját,
Röpke szempillantás alatt,
Odarakta – tettét bánva –
A királya asztalára.*

Kispest, 2000. december 11.

A hegyaljai tájék nevei
(néprege alapján)

*Négy név jelzi a Hegyalját:
Tarcal, Tállya, Szerencs és Mád.
Származásuk honnan ered?
Árpádtól. Más nem lehetett.*

*Szerencsre jött ősiünk, Árpád,
És a hegytetőre felállt.
Körülnézett felkiáltva:
„Itt e tájon, (ez lett Tállya.)*

*Ama vizes, nádas helyen,
(Ebből Mád lett, tudni vélem.)
Hithű Tarcal vezéremmel,
(Máig Tarcal – így – e névvel.)*

*Alapítom szerencsémet. ”
(Szerencs város ebből ered.)
Ez nem kósza hiedelem,
E tájon ezt hiszi népem.*

Kispest, 2001. március 31.

A kolozsvári bíró
(néprege alapján)

Mátyás király – hazát járva –
Betért egyszer Kolozsvárra.
Nem úgy ment be – kísérettel,
Szegényes álruhát vett fel.

Bejárt minden utcát, teret,
Majd egy padra telepedett.
A városnak volt bírója
Sok-sok szegény bánatára.

Hajdúk vitték onnan-innen,
S dolgoztatták őket ingyen.
Egy hajdú őt is meglátta,
S ráparancsolt: „menj munkára!”

„Hát mi lesz a fizetségem?”
– Kérdezte meg nagy szerényen;
„Ez ni! – azzal hátbavágta –
Menj a bíró udvarába!”

Az igazságtalan bíró
Fizetni nem volt hajlandó.
Mátyás a fát estig hordta,
S nevét írta három fára.

Nagy pompával – másnap reggel –
Bevonult ő kísérettel;
Fogadta a bíró őket:
„Isten hozta felségteket!”

Megkérdezte Mátyás tőle:
Igazságos bíró volt-e?
Válaszolt a bíró: „igen” ,
'Mire Mátyás: „kötvé hiszem!”

A rakás fát elbontatta,
És az írást megmutatta;
Ő a királyt kérni kezdte,
'Ki keményen megbüntette.

Égeraracs, 2000. október 11.

A négy ló esete
(néprege alapján)

Versenyző a magyar – mondhatnám – régóta,
Mert virtus volt abban, kinek a kocsija
Ért haza hamarabb jövet a vásárról:
– Gyí, Tündér! Gyí, Pajkos! – hangzott jobbról-balról.

Ez az előzetés volt az előzménye
A lovasversenyeknek, s ezáltal az őse.
Asszonykirályunk, Mária Terézia,
Fülébe jutott ez, s meg is csiklandozta.

Az asszony csak asszony – koronával fején,
Divatba is hozta a lóversenyt — ez tény.
Sikerült neki: a korona korona,
Még akkor is az, ha asszony van alatta.

A felséges asszony körül pezsgett minden,
Hegyeket mozgatott a cél érdekében.
József főherceget, fiát, buzdította:
– Legyenek lovaid a nagy alkalomra!

Pünkösdkor került sor – másnap – a versenyre,
Egy sátorban várta a királynő ülve.
Érkeztek lovagok, végül megjött fia,
Csatlósok vezettek négy lovat utána.

Egyik zörgőcsontú, szilaj mén a másik,
Velük lusta kövér, s vak volt a negyedik.
– Anyám! Nem versenyre készült ez a négy ló,
Az állapotunkat tükrözi, így való.

– Elcsigázott, sovány gebe a nép maga,
A papság meg szilaj, féktelen paripa,
Elhízott, renyhe ló a nemesség már rég,
A vak ló magad vagy, 'ki nem látja, fenség!

Eddig a történet, ma is emlegetik,
A herceg király lett, emléke él máig.
II. József volt, 'kit négyesfogata
Ezért vitt sebesen kunyhóból kunyhóba.

Égeraracs, 2002. november 18.

„A babona éppen olyan erős, mint a hit,
s az előítélet éppen olyan hatalmas,
mint a tapasztalat”

Katz Richárd

A póruljárt ördög

(néprege alapján)

Átkeltem hegyeken, ahol az ég dörgött,
Rokona is lettem egy vízesés fölött.
Ösvényeken jártam vadvirág szegéllyel,
Isten lába nyomán találkoztam fénnel.

Lelkemet hangoltam a magány lelkéhez,
Kerestem a helyet, ahol Istent érez...
Templomot találtam, mégpedig Aachenben,
Ennek történetét elmesélték nekem:

Az itt lakó népek templomot akartak,
Ásták az alapot, felálltak a falak.
Kifogyva a pénzből törték a fejüket:
– Hogyan folytathatnánk? – a tanács töprengett.

Az otthagyt munkát gaz, dudva belepte,
A polgármester is el volt keseredve.
Amint tanácskoznak, vitatkoznak bőszén,
Beállít hozzájuk egy hosszú idegen.

– Jónapot, polgárok! – őket így köszönti –
Akarják e művet maholnap folytatni?
Hoztam hozzá a pénzt, kint van, a szekéren,
Odaadom arra, de van egy kérésem.

Szemet meresztenek erre a csodára,
– Kicsoda ön, uram? – kérdik nagysokára.
– Patás Pál vagyok a Fekete erdőből,
A Wildseehez közeli Heidenstadt mellől.

– Mi volna a kérés? – kérdezik azt tőle,
– Egy lelket kérek csak érte majd cserébe.
Az az első lélek, 'ki átlépi – nyilván –
A templom küszöbét felszentelés napján.

– Hisz' te az ördög vagy! – kiáltják mindnyájan,
– Kell a pénzem, vagy sem? Döntsétek el gyorsan!
Felocsúdnak lassan így az ijedtségből,
S elfogadják a pénzt végül az ördögtől.

Felépült a templom, de bizony addigra,
Hogy milyen áron, az egész város tudta.
Nem akart bemenni senki sem elsőnek,
Ezért a szentelést húzták-vonták színleg.

Megint összeülnek, tanakodnak körben,
Kérnek egy püspököt, de nem segít ő sem.
Volt a közeliükben egy régi kolostor,
Barátok lakták azt – régóta – mindenkor.

Meghívják őket is, hátha segíthetnek,
És így a templomot megnyithatják végleg.
Az egyik barátnak támad egy ötlete:
– Uraim! – kezdi el – van megoldás erre.

– Adósak vagyunk a lelkével – emberek! –,
Aki a küszöböt átlépi elsőnek.
Az nincsen kikötve, milyen lélek legyen,
Lehet az állat is, ez a véleményem.

Megörülve ennek a remek tanácsnak,
Reggel hamarjában egy farkast is fognak.
Ígaz, beste lélek, de azért csak lélek,
Így be kell érnie vele az ördögnek.

Kinyitják a kaput, beűzik a farkast,
Az ördög lelket vár, s gyorsan elnyeli azt:
Felordít haraggal, s távozik csakugyan.
Ott áll a bronzfarkas ma is a kapuban.

Égeraracs, 2006. szeptember 3.

„Lásd el jótanáccsal, aki arra vár!”
Ciceró

A tétényi bíró lánya
(néprege alapján)

Mátyás király egy éjjelen
Hintóval ment át Tétényen.
Úton hagyott malomköbe
Ütődött és tört kereke.

Megkérte őt azért arra,
Hogy a választ őrá bízsa.
(A királynak öröme telt,
Furfangjára, 'ha választ nyert.)

Bosszús lett a király rögtön:
„Mi lett volna, ha szegény jön?”
A bíróért küldött rögvest,
Szándéka volt, hogy ráijeszt.

Visszajött a király újra,
A bírót meg elhívatta.
Lányával ment felségéhez
Remélve, a válasz jó lesz.

Mondta nekik, hogy mily' lusták,
Mert a követ útban hagyták.
„Megnyúzzák! – így parancsolta
Büntetésből – harmadnapra.”

„Hát a kőnek hol a bőre?”
– Szólt a király követelve.
„Hogy' nyúznók meg elevenen?”
– Kérdezte a lány merészen.

„Mit tegyenek? – súgtak-búgtak –
Hogy' álljanak a dolognak?”
Hallotta a bíró lánya:
Mi az apja aggodalma.

„Vetesd vérét, jó királyom!
Majd megnyúzzuk, szavam állom!”
Mátyásnak ez tetszett nagyon
S nevetett a kifogáson.

Égeraracs, 2000. október 19.

*Korábban a visszhangdombról
elkiáltott szavakból a visszhang
12 szótagot tudott megismételni*

A tihanyi visszhang
(néprege alapján)

*Valamikor – réges-régen –
A Balaton térségében
Óriások laktak s kobold;
Akkor még a kő is lágy volt.*

*A királyuk élt Tihanyban,
Gyöngyházkagyló palotában.
Rajta kívül ott élt vele
Leánya és felesége.*

*Felesége jó és okos,
Csak lánya volt vásott, gonosz.
Nyelvet öltött, csúfolódott,
Sok orr alá tört így borsot.*

*Többször azon jót mulatott:
Szaggatta a vadvirágot.
Kegyetlenül tépte, durván,
S Balatonba dobta az'tán.*

*Ringatta az ezüstkék hab
A fénylően szép szirmokat.
„Úgy kell nektek, úgy! — hahaha!”
– Szólt a lányka nagy kacagva.*

*E játékot is megunva
Rátalált egy anyókára.
Gallyat gyűjtött szegény asszony,
Hogy a télen meg ne fagyjon.*

*Sötét, vad láng villant – kéken –
A királylány zord szemében.
Nekiment, mint eszeveszett,
Lökött rajta, hogy elesett.*

*Nyögött szegény elestében,
S tápáskodott keservesen.
„Megjártad, te csúf! — hahaha!”
– Mondta a lány nagy kacagva.*

*Ekkor fakadt a nő szája
Kegyetlen és bűsz átokra:
„Hah, visszhanggá váljál nyomban
Ott, ahol állsz, a pagonyban!”*

*Századévek teltek-múltak,
Tihany partján leng lányalak;
Ha valaki kiált neki,
Felzokogva elismétli.*

Égeraracs, 2001. június 1.

ጥጠራዎች ለተገኘው ገቢ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

— ገንዘብ — ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ
ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ

„A nyomorultakat veszni ne hagyjátok:
A mással közlött jó visszaszállhat rátok”
Kiss János

Az árvalányhaj
(néprege alapján)

*Itt sem volt, ott sem volt, seholsem volt bőven,
Valahogy' mégis volt régmúlt esztendőkből.
Egy sánta arasszal innét a tavaszon
Szántottam ökrökkel ciheres parlagon.*

*Ahogy' kurjongattam – nőtt is a barázda – ,
Kifordult egy üveg az eke nyomában.
Összehajtott tekercs hullott ki belőle,
Elsárgult papírján állt ez a kis rege:*

*Hol volt az, hol nem volt, hetedhét határon
Élt messze egy király, lánya is volt: három.
Vadászott ő egyszer – csak úgy – egymagában,
Utat is tévesztett, hiába próbálta.*

*Eközben alkonyult, annyira sötét lett,
Hogy arra lehetett akasztani képet.
Le akart heverni, nézett is szerteszét,
'Midőn gyermeksírás ütötte meg fülét.*

*Nosza, el is indult nagy tapogatódzva,
Addig ment, keresgélt, amíg megtalálta.
Amikor fölvette, halljatok – ím – csodát:
Kivilágosodott, s a sűrű is kettévált.*

*Másnap a jó király mindjárt kihirdette:
– Akié a lányka, jöjjön csak érette!
Senki sem jött érte, ott maradt a nyakán,
Nevet adott neki, ő lett az Árvalány.*

*A király lányai szépek voltak, vagy sem,
Ám hozzá hasonlót nem látott még a szem.
Ragyogott, mint a nap, haja puha selyme,
Olyan hosszú volt az: a földet septe.*

*A két idősebb lány gyűlölte őt nagyon,
Meg is öregedtek, lett két vénkisasszony.
Addig válogattak, férjhez ment a kicsi,
S akkor lánynézőbe jött is egy királyfi.*

*Tanakodott éppen a két nagyobb között,
'Mikor az Árvalány a szobába bejött.
– Megláttam, megtetszett, úgy döntöttem végül,
Királyom, e szép lányt veszem feleségül!*

*Így a két királylány dúlt-fúlt haragjában,
S éjjel az Árvalány haját le is vágta.
Reggel szegény látta: mi is történt vele,
Szörnyű fájdalmában meghasadt a szíve.*

*Hanem megbűnhődött a két nagyobb maga,
Olyan csúnyák lettek, mint két ráncos banya.
Nagy haraggal ki is dobták az ablakon
Árvalánynak haját: – nyoma se maradjon!*

*Felkapva a haját szellő vette szárnyra,
Letett három szálat Árvalány sírjára.
A többi is megfogant, még ma is terjednek,
Kalapjára tűzni jó azt a legénynek.*

Égeraracs, 2002. június 7.

„Sima az út, nem rögös,
ha szerény vagy, nem gögös”
népi bölcsesség

Az elbizakodott félkakas
(néprege alapján)

Túl van a Balaton
Tápiótyogón,
'Hol élt egy hatalmas,
Öreg, vitéz kakas.

Egy udvarban vele
Fiastyúk, a neje.
Csibéi is voltak:
Szépek, mozgékonyak.

Egyik fiacskája
Más volt, mint az apja:
Féllábú, szárnalmas,
Neve lett: félkakas.

Dölyfös is volt, nyegle,
Mindenki nevette.
Ezt hamar megunva
Indult a városba.

Búcsúzóul anyja
Tanáccsal ellátta:
„Kerüld a templomot
S szakácsot, ha látod!”

Ment hegyen, völgyön át,
S látott patakocskát.
Meggérte az arra,
Hogy medrét tisztítsa.

„Minek nézesz engem?
Ejnye! Hagyj békében!”
Faképnél is hagyva
Továbbment útjára.

Majd rálelt – estére –
A földön a szélre,
'Mely heverve porban
Kérte: „segíts rajtam!”

Metsző gúny volt maga
A kakas válasza:
„Farsangodnak vége,
Eljött a böjt — végre!”

Másnap ért tarlóra,
Felperzselve várta.
Csak egy parázs maradt,
Ő kérte a kakast:

„Mentsd meg az életem!”
„Hunyj ki, te is, csendben!”
– Szólt rá a félkakas –
Hamut rád, ne zargass!”

Beért a városba,
S templomhoz vitt útja.
Kukorékolt négyet
Bosszantva Szent Pétert.

Ment a palotába,
S rálelt a szakácsra.
Meggérte a galád,
S kitekerte nyakát.

Forró vízbe rakta,
Víz nem segít' rajta.
Majd nyársra feltűzve
Odarakta tűzre.

Ott tűz hagyta cserben,
S szénné égett menten.
Látva ezt kidobta
Szakács az utcára.

A szél őt felkapva
Vitte a templomra.
Tornyán lett – pörögve –
Szélkakas belőle.

Égeraracs, 2002. augusztus 6.

ሊጋለጋዘ ያኛ ገጠ ዘላ ላዩተሊ።
“ሊጋለጋዘ ያኛ ፍጥር ደንዘኛት ላዩ
ለላለጋዘዘጋጃ ተገኝ

ለጥጥጥ ገገጋ ተጋጥሞተኛ ገገጋ (ጋጥጥጥ ገገጋ ያለጋዘገጋ)

ጥጥጥ ገገጋ ጠጠ ጥጥጥ
: ጥጥጥ ገገጋ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ገገጋ ተጋጥሞተኛ
“! ጥጥጥ — ገገጋ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጋጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጋጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
: ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
: ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

“! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
— ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
“! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
: ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
: ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
“! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
“! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
— ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

— ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
. ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ
“! ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ ጥጥጥ

Az Eszterházyak címere
(néprege alapján)

*Fiatal koromban Egerben is jártam:
Lombos ligetekben, kanyargó utcákban.
Régi ágyúdombon emlékeztem – ülve –
Az ezeréves város történetére.*

*Három címerállat, említésre méltó:
Egyszarvú meg galamb, s velük még egy kígyó.
Tisztaság, bölcsesség, szerelem, béke, kincs,
Alázat kell ahhoz, hogy a múltba tekints.*

*Balassa Bálint is megfogta a tollam,
Amikor e város történetét mondtam:
„Egriek, vitézek, végeknek tüköri,
Kiknek vitézségét minden föld beszéli.”*

*Fényűzés, hanyatlás, szenvedés és jólét,
Sűrűn látogatta meg a város népét.
Előttem elmondták mások sokkal jobban,
'Mi számomra maradt, elmesélem gyorsan:*

*József császár kétszer is megszállt – valaha –
Itt, „Az oroszánhoz” címzett fogadóban.
A kalapos király nem nagyon szívelte
Egernek püspökét, s gúnnyal megkérdezte:*

- Miféle állat van fenn, a címerében?*
- Griffmadár az, felség, ott van réges-régen.*
- Árulja el nekem, hol teremnek azok?*
- Felséges úr! Ott, 'hol a kétfejű sasok!*

Kispest, 2004. január 7.

Beckó vára
(néprege alapján)

Istenáldott' Magyarorszáig,
Hogyne volnék hű tehozzád!
Folyók szelik át földedet,
Mint testiinket a kék erek.

A Vág tőlünk északra van,
Ott ered a zord Kárpátban.
Fehér- és a Fekete-Vág
Együtt hagyja el Lehotát.

Gutánál már Vág a neve,
S a Dunába ömlik bele.
Lehet, hogy nem címer-folyó,
Am féltik sokan, s az a jó.

Ez a folyó, mint az élet,
Ifjan mutat sok fenséget.
Később tágul, de kordában,
S egyhangú vén, 'hol lapály van.

Amiről most regét mondok:
A Vág mentén álló kúpok,
Egyikén állt Beckó vára,
Komor rommá lett az mára.

Elfáradtak a madarak,
'Mire oda feljutottak.
Várát vajda „varázsolta”
Bolondjának a magasba.

Zsigmond király zászlósura
– A hatalmas Stibor vajda –
Vadászatot tartott egyszer,
Talpon is volt minden ember.

Zengett erdőn kiürtök szava,
Ebcsaholás, hajtók zaja...
A végén a vadászatnak
Ledőltek, mert elfáradtak.

Vidám borozgatás mellett
A társaság pihengetett.
Buckó bolond pajkossága
A vajdát is vidította.

„Kívánj bármit, most megadom!
– Mondta Stibor – nos, bolondom.”
Erre Buckó megmutatta:
„Építs várat e sziklára!”

„Lehetetlen!” – mondták többen,
„Nincs olyan szó, nem ismerem!”
– Szólt a vajda dörgő hangon –
Ezért az'tán elfogadom!”

Egy év múlva a vár kész lett,
Am Stibornak is megtetszett.
Felkínált más várat érte,
S elcserélte egy-kettőre.

E naptól ott élt a vajda,
Onnan indult háborúba.
Oda gyűlt a vendégsereg,
És dáridók színhelye lett.

Volt neki egy vadászebe,
Mindennél jobban szerette.
Egy öreg és hű cselédje
Ráütött, hogy magát védje.

A bösz vajda vak dühében
Letaszíttatta a mélybe.
„Követsz engem esztendőre!”
– Szólt az agg őt fenyegetve.

Egy év múlva betelt a szó:
Szemén marta meg egy kígyó.
Csúcsra rohant és lezuhant,
Ülve gyászol neje alatt.

Kispest, 2002. január 2.

ገንጠላ ለገንጠላ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ገንጠላ ለገንጠላ ይህ ይህ ይህ
ገንጠላ ለገንጠላ ይህ ይህ ይህ
. ገንጠላ ለገንጠላ ይህ ይህ ይህ

! ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
“ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
: ገንጠላ ለገንጠላ ይህ ይህ ይህ
“! ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
! ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
- ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
“! ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
“! ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

: ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ
. ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ ይህ

„Törjön is mind ég felé az
Ami gyöngy;
Hadd maradjon gyáva földön
A göröngy”

Vörösmarty

Fót nevének magyarázata

(néprege alapján)

*A költők ligetébe visz minket a képzelet,
Gyönyörű vers születése koszorúzza a helyet.
Arrafelé laposodik a Cserhát dombsora,
Beolvad Gödöllővé s Rákos-patak síkjába.*

*A domb gerince a kószáló folyam iszapja,
Amelyet szél tornyozott ilyen nagyon magasra.
Dűlőutak, erdők, gyümölcsösök és útvesztők
Szinte kőhajításnyira Pesttől szétszórva ők.*

*A város közelségét megcáfoló lassúság
Vett körül és ideodakanyargós masinák.
Az alvó város elnevezését a vonaton
Hallottam egy idős hölgytől, s ezennel átadom:*

*Egyszer Árpádházi László herceg is errejárt,
És Salamonnal vívott győzedelmes, nagy csatát.
Majd lovon kérdezte a mogyoródi dombokon:
– Mi az a folt? – mutatott egy falura a síkon.*

Kispest, 2007. március 8.

ዘላ ስልጅፀ ለን ተጋተጻ ለተ ጋጋገዘጋገ፣
፣ ትጋጋቱ ተጻፋ
ጋጋተ ለጋጋፀ ፋጠፋ ትጋጋተ ፋዘፋጻ ተተፋጸ
“ ትጋጋገዘጋገ ፋ
ተገዘፋጻ ለጋጋገጋጠ

ፋገፋፋፋፋፋ ገጋጋጠጠጠ ገጋፀ

፣ ገጋጠጠጠጠ ፋ ገጋጋጋተጻ ተተጠ ጋጋጠጠጠጠ ገጋጠጠጠ ፋ
፣ ገጋጋጋጋ ፋ ፋፋፋፋፋፋፋፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠ ፋፋፋ ፋፋፋፋፋፋ
፣ ፋፋፋፋፋፋፋ ተ ገጋጠጠጠጠ ፋ ገጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋፋፋፋፋፋ
. ፋፋፋፋፋፋ ገጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠ ፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ

፣ ፋፋፋፋፋፋ ጋጋጠጠጠጠ ፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
. ፋፋፋፋፋፋ ጋጋፋፋፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
. ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ

ፋፋፋፋፋፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
. ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
ጋጋጠጠጠጠ ፋ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ
: ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ ፋ

፣ ገገገገገገገ ገገ ገገገገገገ ገገገገገ ገገገገገ ገገገገገ ገገገገገ ገገገገገ
. ገገገገገ ገገገ ገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገ
: ገገገገገገገገ ተተገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገ
. ገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገገ ገገገገገገ ገገገገገገ

ጋጋጠጠጠጠ ጋጋጠጠጠጠ . II V * II ፣ ገገገገገገገ

„ ... nem lesz több dalnok,
aki a Méhek dalát éneкли”
London Jani

Gyászrajzás
(néprege alapján)

*Késő délutánban felbukkant egy méhe,
Lassú röpléssel érkezett a fényre.
Meggérdezte tőlem: – tudsz bármit felőlünk,
Honnán hová megyünk, milyen az életünk?*

*Bevallottam neki, eddig hogyan éltem:
Nem olvasott könyvek maradtak mögöttem.
Képek süllyedtek el, 'melyeket nem láttam,
És nem hallott zenék tűntek el homályban.*

*Kuncogott a kis méh bocsánatkérően,
S az életükről mesélt, hogy megismerhessem.
A kaptár szelleme idéződött mára
Kényszerítve őket az eltávozásra.*

*Meghalt ott valaki, ahol eddig éltek
Gazdájukkal együtt, s most elhagyják végleg.
Nem kopogtatott be náluk halálhírrrel,
Nem mondta el nekik, mennek fájó szívvel.*

*Ez volt a piciny méh szomorú döngése,
Halvány, néma halál keserré lett méze.
Parányi szárnyakon hordozott üzenet,
Ennél melyik költő kívánhatna többet?*

Kispest, 2005. február 6.

„A hasznos nem az, amit mondunk,
hanem amit nem mondunk”
R. Kipling

Hallgatni arany
(néprege alapján)

Túl a Murán, Bokorugrán,
'Hol az ember nevet sorsán;
Ott hallottam nem is oly' rég
A három bölcs történetét:

Élt három bölcs egyszer – régen –
Határtalan messzeségben.
Többen megkérdezték tőlük:
„Szórol mi a véleményük?”

Az első bölcs e kérdésre
Válaszolva azt felelte:
„'Mikor szóltam, volt is károm,
Ha hallgatok, meg nem bánom. ”

A második gondolkozva
Az alábbi fogalmazta:
„Egy bolond sem marad veszteg,
Épp' eleget is beszélnek. ”

A harmadik sem várt soká' ,
Következőt fűzte hozzá:
„Egy száj, két fül mire való?
Több hallgatás, kevesebb szó. ”

Kispest, 2006. március 11.

*„Szeretőjét várta, zsandár nyitott rája,
Megkötözve ültették vasderes lovára.
Szép szeretőm, halljad, verjen meg az Isten,
Álnokságod ácsolta a bitófát nékem”*

Patkó Bandi nótája

Hollókő vára

(néprege alapján)

*Barangolásomban értem olyan tájra,
Amelynek a léte nem illik a mába.
Egy falu, amelyet nem ismerni vétek,
Leírom azért, hogy megismerhessétek:*

*Eleven palóc múlt házainak képe,
Ezeknek nagy része hegy-völgyre van téve.
Oszlopos tornácok agyaggal tapasztva,
Emberfejnyi kővel kirakva udvara.*

*Ékes oromdíszek, házak alatt pincék,
Deszkatornyos templom, s ez sokaknak emlék.
Zsindely is meg zsúp is kerül a tetőre,
Onnan kandikál le a szép előkertre.*

*Egyetlen főutca szakad három ágra,
S néz a falu mohos tetejű kútjára.
Szántóföld, gyümölcsös meredeken égnék,
Szőnyegsor ez tetőn tarka terítésnek.*

*„Meggenni” is nehéz, nemhogy megmunkálni,
Gyötrő, köves a föld, tudja azt mindenki.
Mégsem komor lelkű az itt élő ember,
Csupa derű, tréfa vendégszeretettel.*

*Tilolják a kendert, maguk fonnak-szőnek,
Tornyos párnák hada, mind – mind a jövőnek.
Megannyi kivarrott, kezük alkotása,
Tarka gyöngykaláris és hímes „szakácska” .*

*Fehér ruhás ara, keblén rozmaringszál,
Apró szoknyácska ring: piciny gyermek mászkál.
Falu fölött Szárhegy, kúpján van a várrom,
Uralkodik most is tekintéllyel tájon.*

*A hagyomány őrzi, nem csak, ami látszik,
Kacsics András neve így maradt fenn máig.
Szemet vetett a más menyecskéjére,
Elrabolta tüstént s vitte fel a hegyre.*

*Az asszonynak volt egy boszorkány dajkája,
Követte úrnőjét gyalog fel a várba.
Össze is szerződtek az ördöggel rögtön:
Elrablója ellen minden kapóra jön.*

*Nem szerette a nő az újdonsült urát,
Ezért a bosszúra könnyű szívvel ráállt.
Ekkor készült a vár, így arra volt gondja,
Hogy az építtetést jó hosszúra nyújtsa.*

*Akármennyi követ rakott a várfalra
Nappal a köműves, csak nem volt látszatja.
Elhordatta éjjel ördög a hollókkal,
Nem haladt előbbre jottányit sem a fal.*

*Kik voltak a hollók? Nincsen rá felelet,
Hogy az ördög hol vett munkára lelkeket.
A néphit szerint csak hollóknak álcázva
Az ördögfiókák voltak egyre-másra.*

*Így szól a történet, mesélt a nép róla:
Vár építtetőkről szólt e régi nóta.*

Esztergom, 2008. április 28.

*„Az egyetlen fejlődés, amely
mélyen befolyásolhatja a jövőt,
az, amely a múltból nő ki”
Enescu György*

Honnan ered a németek neve ?
(néprege alapján)

*Első István alatt jöttek
Országunkba külföldiek.
„Éljetek itt!” – így hívta meg,
S ők lettek a telepések.*

*„Nehmet!” – mondta nekik István
Az okmányokat átadván.
Átvették és beköltöztek
Hazánkba az idegenek.*

*A birtokba iktatásról
Korabeli feljegyzés szól.
Egy nyilvános gyűlés alatt
Adta át az iratokat.*

*'Ki jelen volt, mind azt hitte,
Hogy e népnek ez a neve.
Ettől kezdve hívják őket
A magyarok németeknek.*

Kispest, 2007. február 3.

Magyarázat

nehmet – vegyétek

„Szép vagy Sopronnak zordon hegye-völgye,
Hol ormos rengeteged feketül s bérceid árja zuhog”
Kis János

Így születtek a soproni szelek
(néprege alapján)

Mindegyik állatka merőben más és más,
Kis szürke rovarnak jutott egy kis lámpás.
Oda van rögzítve mindnek potrohára,
A neviük még ma is szentjánosbogárka.

Sopronban ragyognak nyári alkonyaton,
Fenn láttam őket a Károly-magaslaton.
Elmesélték nekem, hogy a világ kerek,
S miért is fújnak ott oly' sokat a szelek:

Egy kapitány élt, és sok-sok éve annak,
'Mikor hajójával vágott hosszú útnak.
Azzal bízták meg őt, menjen Szélországba,
Ott majd a szeleket szedje össze zsákba.

Addig a levegő még csak meg se rebbent,
Fuvalom sem rezdült, teljes volt a szélcsend.
Evezővel haladt odáig a hajó,
Szegény matrózoknak nem volt valami jó.

Megérkeztek oda, nyakon csípi őket,
Zsákba gyömöszölve felettük így úr lett.
Matrózai hordták a rakományt egyre,
Minden zsák lekerült a hajófenékre.

Azonban nem tudták, mi van a zsákokban,
(Mivel a kapitány soha nem szólt hosszan.)
Megtiltotta nekik szigorúan azt még:
Azokat akár egy ujjal is illessék.

Vízen, szárazföldön, végre-valahára,
Sopronba értek, és behordták hodályba.
Ám a kíváncsiság fúrta oldalukat,
Beosontak éjjel nyitni a zsákokat.

Meglazult a madzag, a szelek kiszöktek,
Sivítva szaladtak: zengett a Lövérek.
Az lett a tanyájuk, onnan vágnak útnak,
S azóta évente háromszáz nap fújnak.

Égeraracs, 2003. május 4.

*„Többet ér az élete egy egészséges
koldusnak, mint egy beteg királynak”
népi bölcsesség*

Király Mátyás
(néprege alapján)

*Régen történt, nagyon régen,
Mátyás király idejében:
Valahol az ős Budában
Élt egy varga nagy vidáman.*

*Ott az örök megkérdezték:
„Hová ez a nagy sietség?”
„Mátyást jöttem – ha engedi –
Nevenapján köszönteni.”*

*Úgy hívták, hogy Király Mátyás,
Jókedélyű volt és hálás.
Nem lopta az Isten napját,
Ritkította ebben párját.*

*„Király Mátyás becses nevem,
Atyámfiát tiszteltetem!”
Kitört erre a hahota:
„Barátom, nem oda Buda!”*

*Egyszer aztán kitalálta:
Köszöntőt mond a királyra.
Ahogy illik, felöltözött,
S ment a várba, a domb fölé.*

*„Király Mátyás s Mátyás király
Közt nagyon nagy különbség áll.
Akkora, mint – ha szóba jött –
Király meg a varga között.”*

Kispest, 1999. február 6.

“14009H4N A373X #3 7048 140AM+AN
A3A3H3X 433

Λ9X98 09H4N
(09799A9 3A3H33)

33A3H 00#40 707H37 03A3H
:03X37344 09H4N Λ9X98
09X9+MX A3 H4 A034A4M
.0989+4M #40 4A44M #3 7A3

Λ9X98 09H4N #03 197M43 #M
.Λ9A93 A3 7A0M 403+3007
797940 037A4 H4 4730A 330
.797H93 03XX3 47707074H

:47A9A974N 097H4 H34#3
.4H09H4N 4 4003 7370343N
773H37A3A30 14AA4 #034
.773A30 X304 4 4XH9M 4 7038 A

:137H34+H30A38 13H3 H4 770
“?A3A734A #40 4 H3 9M03”
- 443A03 43 - 337737 7A9X98”
“.40370343N 0979940 3M30

33M30 A3H3X Λ9X98 09H4N”
“!33737A37477 794039X4
:470343 4 3HH3 7H374N
“!44MX 440 330 3079H4X”

09H4N Λ9X98 A Λ9X98 09H4N”
.AA9 A3AX03A4N #40 00#40 7H3N
- 7737 4X04 43 - 7048 4H0004
“.773H30 4A44M 4 A38 09H4N

09X9M43 0703XAN7 .IIIIVXXXXVXXXXXV* 7A33A4N

Leánykő

(néprege alapján)

*Tokaj közelében élt egy gazdag ember
Ennek is előtte, sok száz esztendővel.
Uradalma is volt, se szeri, se száma,
Mégis Tokaj mellett volt a legszebb vára.*

*Arany az alapja, gyémántból a fala,
Ezüst a födele, hatalmas udvara.
Egyetlenegy lánya volt ennek az úrnak,
Olyan szép, mint égen a ragyogó csillag.*

*Hibája, hogy kőnél keményebb volt szíve,
Meg nem indult az semmilyen kérésre.
Hiába könyörgött bármilyen koldushad,
Kikergette mindjárt cselédje azokat.*

*Az történt egyszer, hogy vigasságra készült,
S a sok nép hintóval palotájába gyűlt.
A szívtelen, szép lány ez alkalomra várt:
Felvette gyémánttól csillogó gúnyáját.*

*A vendégek közé mielőtt ő lement,
Meg akarta nézni magát a tükörben.
Magas volt a tükör, nem látta alakját,
Kitalálta végül: három kenyérre állt.*

*Amint gyönyörködött, megnyílt az ajtó,
Belépett egy koldus – szájalomraméltó.
– Egy falás kenyeret adj Isten nevében!
– Könyörgött a koldus a lánynak – szerényen.*

*– Takarodjál, hitvány, nincs kenyér számodra!
– Válaszolta a lány – készülök a bálba.
– Ha nincs, váljál kővé, ahogy' állsz, kenyéren!
És a lány ott maradt kővé is meredten.*

*A vendégek bemenne látták nagy csodálva:
Kővé vált kenyéren kővé vált a lányka.
Megriadtak nagyon, elhagyták a várat,
Csak a lánykő maradt irigység szobrának.*

Égeraracs, 2000. június 18.

*A helyet ez a rege
mélabúval vonja be*

Margita
(néprege alapján)

*Vág medrében állnak sziklák,
Arról aztán többen mondják:
A legszörnyűbb az a pontja,
'Hol feltűnik a Margita.*

*Az özvegy azt nem értette,
Miért utasítják el egyre.
A legény már évek óta
Margitának volt a rabja.*

*Ott érezzük, ami még nincs,
Recseg-ropog a lét-bilincs.
Nem lépünk át, érintjük csak
Azt a helyet, 'hol nincs harag.*

*Végül mégis – egyszerűen –
Rávezette a véletlen.
Borzalmas volt a haragja,
Nincs toll, amely leírhatja.*

*Lelkünk teli feszültséggel,
A veszély ily' hatást ér el.
Kérdés: vajon elvezet ez
A tökéletesedéshez?*

*Megfogant a bosszú benne:
Vetélytársát hogy' veszejtse.
Rokonokhoz küldte lányát
Turócba, a Vág mentén, át.*

*Valamikor – réges-régen –
Élt egy szép lány itt: Sztrecsényben.
Neve jelöl meg egy helyet,
'Mely Margita sziklája lett.*

*Ment is a lány, mit sem sejtve,
A veszélyes ösvényekre.
Utólérve mostohája
Ott a mélybe taszította.*

*Özvegyasszony mostohája
Tehetős volt – a korában,
Fiatalos, és úgy vélte:
Igényt tarthat szerelemre.*

*Ám a legény hűségesen
Kitartott a szerelmében.
Álhatatos volt, nem csalfa:
Ő Margitát visszavárta.*

*A helységben élt egy legény,
Legszebb volt, de nagyon szegény.
Szerelmével őt üldözte,
Ám nem pártolta szerencse.*

*A lány testét felfogta
Összetörten is a szikla.
Az utasok hírét hozták,
S a faluban is megtudták.*

*Azt gondolták eleinte,
Megcsúszás volt balesete;
Majd homályos szóbeszéd lett,
Hogy a lánnyal ki is végzett.*

*A fájdalom belevájta
Karmát a fi oldalába;
A mostoha sem járt jobban,
Lelke mélye nem volt szótlán.*

*Az asszonyon úrrá lettek
Sötét erők, gonosz lelkek.
Végül lekiismerete
Örületbe is kergette.*

*Került a nő, 'kit lehetett,
Faluban az embereket.
A bíróság megidézte
Hírhozókkal a törvénybe.*

*Ekkorra már rikácsolta:
„Ó, Margita, ó, Margita!”
Útnak indult, rohant, rohant,
Több volt ez már, mint egy kaland.*

*Furdalással telve, vadul:
Feltartóztathatatlanul
Eljutott a tett helyére,
S onnan magát levetette.*

*Így került a nedves sírba
A poklok égő parazsa.
Mohón nyelt el mindent a Vág,
Mint a végzet martalékát.*

Kispest, 2004. március 3.

ፊደላዎችን ተቀባይ ማድረግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

ግንዛቤ ማሳደግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

– ግንዛቤ ማሳደግ – ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

ግንዛቤ ማሳደግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

ግንዛቤ ማሳደግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

ግንዛቤ ማሳደግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

ግንዛቤ ማሳደግና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥና ለሌሎች ማሳደግ ለማድረግ ማቻላቸውን ማረጋገጥ

*„Ne csak tudd a jót,
hanem tedd is!”
bölc tanács*

Mátyás király haragja
(néprege alapján)

*Hogyan volt egykoron, messzetűnt időkben?
'Mi történt, megtudod, ha mástól nem, tőlem.
Mátyás királyunk élt nagy Buda várában,
Múlatta az időt többekkel vidáman.*

*Egyszer csak hirtelen fellobbanásában
Megharagudott az egyik főúrára.
Az udvarából is kitiltotta ezért,
Ezzel mutatva ki a foga fehérjét.*

*Találkozott vele egynéhány nap múlva,
Ám hátat fordított akkor neki újra.
Utánaszólt ekkor a főúr szerényen:
– Látom, felséged, már nem az ellenségem.*

*A király meghökkent, s magyarázatot várt,
A főúr folytatta megkezdett mondatát:
– Felség még ellenek nem fordított hátat.
Mátyás kezet nyújtva fogadta a választ.*

Kispest, 2002. december 5.

ግጥም ላይ ተተኝቶ ገቢ ስጦታ
“ለተተኝቶ ስጦታ
ዘገባዎቻችን

ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ (ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ)

የገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ

ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ

ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ

ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ
ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ

ገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ ለገቢ ላይ ተተኝቶ ስጦታ

„A borivás közben gondolj néha arra,
mennyi verejték van egy pohárnyi borban”
a borivó tűzparancsolatából

Mátyás király kapál
(néprege alapján)

Baranyában, hegyek között,
Mátyás király is időzött.
Táborozva vígan ittak
A király és a főurak.

Okuk volt az áldomásra,
Így ittak tust egyre-másra.
Fák alatt a nagy melegben
Villány bora fogyott szépen.

Kinn, a lankás domboldalon,
Gazdák kapáltak a napon.
„A bort inni szeretitek
– Mondta Mátyás híveinek –

„Lássuk, érte mennyit tesztek,
Segítsünk hát nekik — gyertek!”
Szabódtak az urak sorban,
Hogy nem méltó ez a munka.

„Királynak és vitéznek sem” ,
Ám a király ment sebesen.
Mit tehettek, ők is mentek,
Kifogással nem élhettek.

Odaért a vitézi had,
S kézbevették kapáikat.
Mátyás dolga aranyat ér,
Úgy kapált, mint egy vincellér.

A főurak várták egyre:
Mikor hagyják végre félbe?
Volt közöttük méltóságos,
Nem szokott az ily' munkához.

Országbíró uramon rég'
Csurgott végig a verejték.
Nem állhatta meg szó nélkül,
Mekérte ő Mátyást végül:

„Kegyelmezz meg, uram király!
Melletted mind kidőlnék már.
Érted élek, s ha kell, halok,
De megöl e paraszt dolog.”

„Látjátok – szólt Mátyás újra –
Óráig is sok e munka.
Van, 'ki egész életében
Törődik e mesterségben.”

„Számotokra legyen elég:
Mindnyájunkért izzad a nép.
Máskor – majd – az áldomásnál
Ne felejtsetek: ki kapál!”

Égeraracs, 2001. szeptember 20.

*Ezerkétszáznyolcvannégynben
síp lett úrrá a veszélyen*

Póruhárt polgárok

(néprege alapján)

*Ahogy' sétálgattam környékünkön este,
Utamat süncsalád gyakran keresztezte.
Szóba álltam velük, mesélgettek hosszan,
Nemcsak arról, hogyan születnek burokban.*

*Vándorló ősiüktől hallották e regét,
Aki útja során Hannoverben is élt.
Ott történt az eset rég, a középkorban,
S azért mondták lassan, hogy azt leírhasam:*

*Június havában – úgy volt kétségtelen –
Elszaporodtak a patkányok Hamelnben.
Csődöt mondott minden emberi kísérlet,
Hiába irtották, pusztították őket.*

*Ekkor egy idegen jó pénzért vállalta,
Hogy a patkányokat a Weserbe fojtja.
Tüstént megalkudtak, munkához is látott,
S a tarisznyájából elővett egy sípöt.*

*Tánclépésben fújta, s csodák csodájára,
Az a sok-sok patkány menetelt utána.
Kövétték a vízbe, ahol belevesztek,
Erre a polgárok táncra is perdültek.*

*Túl volt a veszélyen ezúttal mindenki,
Ám eszük ágában sem volt már fizetni.
Látta az idegen: nem kapja meg bérét,
Így bosszút esküdvé fújta sípját ismét.*

*Az összes gyermeket azzal csalogatva
Tűntek el a megnyílt Koppel-hegy gyomrában.
Nemsoká' Erdélyben bukkantak fel azok,
S őbelőlük lettek az erdélyi szászok.*

Kispest, 2004. március 15.

*Magassága 22 méter,
kerülete 750 cm volt*

Rákóczi Ferenc fája
(néprege alapján)

*Én még láttam – volt szerencsém:
A Balaton partja mentén
Élt Rákóczi csodás fája,
A természet alkotása*

*Védtelenül, büszkén állt fönn,
Magányosan a dombtetőn.
Vihar, villám ostromolta,
Ám kibírta azt a szilfa.*

*Levelei elrebegették,
Amit látott: örök emlék.
Itt járt a nagy fejedelem,
S csatát is nyert a környéken.*

*„Lovát hozzám kikötötte,
S ország-világnak hirdette,
Hogy mi a nép akarata. ”
Azóta van Akarattya.*

Kispest, 2006. február 12.

ከገንዘብ ሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ
(ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ)

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ
ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ

ገቢ ላይ ለሰጪ ሰነድ ለሰጪ ሰነድ ላይ

Solymár eredete
(néprege alapján)

*Veréb szállt az ablakomra,
Várta már mag, kenyérmorzsa.
Hálából azt elmesélte,
Hogy' született Solymár neve.*

*Kétfélet tud – ahogy' mondta,
S a választást énram bízza.
Meséjét, 'mely bűvkörbe von,
Feljegyeztem, s továbbadom:*

*Itt tartották – lehetséges –
Sólymokat a vadaskerthez.
A solymászok – mind királyi –
Telepéből alakult ki.*

*Másik forrás – állította –
Beatrixtól származtatja.
Ő volt Mátyás olasz neje,
Selyp volt magyar kiejtése.*

*Történt egyszer – hol van ma már? – ,
Vadászott a királyi pár.
Összekülönböztek – az ám! – ,
És kocogtak együtt némán.*

*Eljutottak ők odáig,
'Hol ma Solymár emelkedik.
A két haragvó fél közül
A szép nem megunta végül.*

*Beatrixnak megnyílt szája,
Rámosolygott az urára;
S mint aki csak válaszra vár,
Selypen mondta: „ugyan, sólj már!”*

*Elnevette Mátyás magát,
M megbékélt és derűssé vált.
S a tisztást – a békiülésre –
Attól Solymár-nak nevezte.*

Kispest, 2004. február 25.

„Jobb a nincs egészséggel,
mint a kincs betegséggel”
népi bölcsesség

Zeta vára
(néprege alapján)

Nem messze – túl Zetelakán – ,
Magas, sziklás hegység ormán
Állt a híres Zeta vára
Valamikor, hajdanában.

Büszke, nagy úr építtette,
'Ki nem tért át az új hitre.
Lánya kettő, s az egy fia
Kardját távolban forgatta.

Évek múltak, nem jött haza,
Az apja már elsiratta.
Hír jött: áttért az új hitre,
Ekkor megátkozta érte.

Már nem gondolt senki sem rá,
Akkor jött meg paripáján.
„Vissza! – kiáltott az apa –
Hitét a hű el nem hagyja.”

Testvéreit is kérdezte:
„Nem tértek át az új hitre?”
„Megmaradunk apánk hitén”
– Válaszoltak ők őszintén.

„Ki a házból!” – szólt az apa,
Ekkor ingott meg a szikla.
A büszke vár össze is dűlt,
Ám a fiú megmenekült.

Ott van ma is eltemetve,
Omladék közt, Zeta kincse.
Szent György-napján, minden évben,
Nagy vasajtók nyílnak éjben.

Sokan jártak ott azóta,
De nem került egy sem vissza.
Élt egy ember Zetelakán
Úgy száz évvel ezelőtt – tán.

Gondol egyet, megy keresni
A zetelaki Botházi.
Éjfél tájban – bár lángot vet
A vasajtó – bátran bemegy.

Az ott látott ragyogásban
Eláll neki szemé- szája.
Ül két lányka hímet öltve
Réges-régtől, hétszáz éve.

Elmesélik Botházinak:
Szabadulni sosem tudnak.
Meghallgatja a két lánykát,
S színiig tölti tarisznyáját.

Tele zsebe és az iszák,
A lányok csak mondogatják:
„Siessen, mert itt, benn marad,
Az ajtó meg bezáródhat!”

Uccu neki, vesd el magad!
Botházi már szalad, szalad.
Elér így a kijáratig,
Ám az ajtó rácsapódik.

A kincs már övé, viszi hát,
De otthagyja a féllábát.
Ahogyan jött, úgy ment pénze,
Sánta is lett a csúfneve.

Égeraracs, 2004. június 20.

